Ádám Tamás

# *Felhevült kövek*

*Mariannának*

Helyére kerülnek a gyalult tetőlécek,
mintha vajba csusszannának fényes
szögek. Csuklódon kirajzolódnak
az erek, rövid eső mossa homlokod,
verejtékezel. Találkozás közeli állapot.

Mielőtt összefonódunk, felteszed a
húslevest. Az égen kidöntött tintatartó
hagy nyomot. Karnyújtásnyira tőlünk
visszafordulnak a rádiójelek. Egyre
tágul a Hubble szeme.

Ketten leszünk csak láthatatlanok.
Felöltözteted a freskó meztelen
alakjait. Ruhád földre hullik, mustáros
alkonyba merülünk, alig fáj érintésed.
A pusztuló kerti tó felhevült köveit
bőrödhöz érintem, megnyílnak
a hajlatok.